

Gaál Zoltán – Rövid szakmai önéletrajz

Gaál Zoltán (1947. november 24., Szentgotthárd – 2022) vegyészmérnök, gazdasági mérnök, habilitált egyetemi tanár, a hazai műszaki menedzsment- és szervezéstudomány kiemelkedő alakja, a Pannon Egyetem korábbi rektora.

Felsőfokú tanulmányait a Veszprémi Vegyipari Egyetemen végezte (vegyészmérnöki oklevél, 1971), majd a Budapesti Műszaki Egyetemen szerzett vegyipari gazdasági mérnöki diplomát 1974-ben. Egyetemi pályafutását az Üzemgazdaságtan Tanszéken kezdte, később a Vállalati Rendszerszervezési Tanszéki Csoport munkájában vállalt meghatározó szerepet.

Oktatási és szervezési munkája során kulcsszerepe volt több jelentős felsőoktatási képzés létrehozásában: irányításával dolgozták ki a műszaki menedzser szakot, valamint közreműködött a gazdálkodási és humánmenedzser szakok oktatási programjainak kialakításában és beindításában. Jelentős szerepet vállalt a posztgraduális szakmérnöki képzések - például a menedzser, minőségügyi és karbantartási szakmérnök - megszervezésében is.

1991 és 1998 között a Mérnöki Kar dékánjaként tevékenykedett, majd 1998 és 2007 között a Pannon Egyetem rektora volt. 2001–2003 között a Magyar Rektori Konferencia elnökeként országos szintű szakmai vezetői feladatokat látott el. Egyetemi vezetőként meghatározó szerepe volt a Pannon Egyetem szervezeti megújulásában, kutatási kapacitásainak fejlesztésében és nemzetközi kapcsolatainak erősítésében.

Kutatási területei a szervezeti kultúra, a stratégiai menedzsment, a vállalati siker tényezői, valamint a technológiai rendszerek megbízhatósága. Több mint száz előadást és számos szakkönyvet jegyzett; egyik szakterülete a karbantartási menedzsment, amelyben nemzetközileg is elismert kutatási és szakmai együttműködések szervezett. Jelentős szerepet játszott a Nemzetközi Karbantartási Konferencia megalapításában is.

Tudományos és közéleti munkássága révén aktív tagja volt több szakmai bizottságnak, köztük az MTA Vezetés- és Szervezéstudományi Albizottságának és a Gazdálkodástudományi Bizottságnak, továbbá több nemzetközi együttműködésben is meghatározó szerepet vállalt.

Hoóz István – Rövid szakmai önéletrajz

Hoóz István (1928. december 28., Szőgyén – 2023. február 12., Pécs) magyar statisztikus, demográfus, egyetemi tanár, az MTA doktora, a hazai statisztikaoktatás és demográfiai kutatás egyik legmeghatározóbb alakja.

A második világháború utáni lakosságcsere révén került Magyarországra. Középiskolai tanulmányait Esztergomban, majd Szarvason fejezte be. 1948-ban felvették a **Pázmány Péter Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Karára**, ahol 1952-ben szerzett jogász diplomát, később iparstatisztikus oklevelet is.

Pályáját tanársegédként kezdte az **Eötvös Loránd Tudományegyetemen**, és jelentős szerepet vállalt a felsőoktatási statisztikai adatszolgáltatási rendszer kidolgozásában. 1959-től a **Pécsi Tudományegyetem** Statisztika Tanszékének vezetője lett, később docenssé, majd 1969-ben egyetemi tanárrá nevezték ki. Több mint 39 éven át tanított Pécsen (1959–1998).

Tudományos munkássága során a magyar és európai népesedéspolitika elemzése, a nemzetiségi statisztika módszertana, az időskor, a gyermekvállalás és a szociodemográfiai folyamatok összefüggései képezték kutatási területeinek középpontját. Akadémiai doktori disszertációját 1981-ben védte meg. Több mint **200 publikáció**, köztük **24 monográfia** fűződik nevéhez; munkásságának országos jelentőségét olyan reformok is jelzik, mint a **GYED** intézményének megszületését megalapozó módszertani háttérkidolgozás vagy a népszámlálási nemzetiségi felmérések megújítása.

1970-ben megbízták a **Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem pécsi kihelyezett nappali tagozatának megszervezésével**, amelyet 1975-re önállóvá tett – ezzel őt tartják a pécsi közgazdászképzés egyik megteremtőjének. 1975 és 1982 között a Pécsi Tudományegyetem rektorhelyettese volt. Nyugdíjazásáig (1998) a Közgazdaságtudományi Kar gazdaságmódszertani területének vezetője maradt.

Pályafutását számos elismeréssel méltatták: többek között a Pécsi Tudományegyetem **Professor Emeritus** (1988) és **Örökös Professzora** (2005) címeit kapta meg, valamint statisztikai és tudományos díjakkal is kitüntették. 90-es évei után is aktívan publikált, utolsó könyvét 2020-ban, 92 évesen írta.

Kindler József – Rövid szakmai önéletrajz

Kindler József (1929. február 9., Budapest – 2010. december 30., Budapest) vegyészmérnök, közgazdász, egyetemi tanár, az MTA doktora; a hazai rendszerelmélet, döntéselmélet, gazdaságpszichológia és gazdaságetika egyik úttörő kutatója.

Vegyészmérnöki diplomáját 1954-ben szerezte meg, majd a **Dunakeszi Konzervgyár** mérnöke, később főtechnológusa lett. 1962-ben gazdasági mérnöki oklevelet szerzett a **Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetemen**, ahol ezt követően az Ipari Üzemgazdaságtan Tanszék adjunktusaként, majd docenseként dolgozott. 1986-ban **Máriás Antal** hívására a Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem (ma Corvinus Egyetem) Vállalatgazdasági területére került, ahol később egyetemi tanárként és professor emeritusként tevékenykedett.

Tudományos pályáján meghatározó szerepe volt annak, hogy a **rendszerelmélet** és a **döntéselmélet** modern irányzatai már megjelenésük idején beépültek a hazai tudományos gondolkodásba és oktatásba. Akadémiai doktori értekezését „**Döntéselméleti előfeltevések kritikája**” címmel védte meg, amelyben a túlzott kvantifikáció veszélyeire és a rendszerszemlélet humán dimenzióinak fontosságára hívta fel a figyelmet.

Életművéhez több mint **250 tudományos publikáció** tartozik; iskolateremtő hatását négy, máig működő tudományos műhely őrzi. Jelentős szerepet vállalt a hazai tudományos közéletben: az MTA több bizottságának tagja volt, vezette a gazdálkodástani PhD-programot, részt vett civil és társadalmi szervezetek munkájában (pl. Justitia et Pax Bizottság, Védegylet, Százak Tanácsa).

Munkásságát számos rangos elismerés kísérte, köztük az **Eötvös Loránd-díj**, a **Szent-Györgyi Albert-díj**, a **Szilárd Leó-díj**, valamint az Egyetemi Aranyérem. Posztumusz bekerült az **MTA Atrium Memoriae Aeternae** „halhatatlanjai” közé, életművét a tudományág kiemelkedő, sokoldalú hozzájárulásaként méltatják.

Ladó László – Rövid szakmai önéletrajz

Ladó László (1919. szeptember 6., Sopron – 2007. október 25., Budapest) közgazdász, egyetemi tanár, a közlekedéstudományok doktora (1969) és a hazai szervezéstudomány egyik meghatározó, iskolateremtő alakja.

A II. világháború előtt és alatt katonai tanulmányokat folytatott - a **Ludovika Akadémián** végzett és tüzér hadnaggyá avatták 1941-ben. A háború után gazdasági pályára lépett: 1948-ban közgazdászdoktori oklevelet, majd 1951-ben könyvvizsgálói képesítést szerzett a **József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetemen**.

Szakmai pályafutása kezdetén különböző gazdasági és szervezési pozíciókban dolgozott: többek között a **Pénzügyminisztérium** főrevizoraként és főmunkatársaként (1952–1963). 1963-ban csatlakozott a **Budapesti Műszaki Egyetem** Ipari Üzemgazdaságtan Tanszékéhez, ahol 1971-től egyetemi tanár, 1978–1984 között tanszékvezető volt. 1992-től professor emeritusként tevékenykedett.

Kutatásai elsősorban az **üzemgazdaságtan**, az anyagmozgatás és a termelési folyamatok szervezésének rendszerelméleti kérdései, a vállalati információs rendszerek, valamint az új költségelszámolási és elemzési módszerek fejlesztése köré épültek. Magyarországon elsőként vizsgálta a műszaki-gazdasági információs rendszerek és az elektronikus adatfeldolgozás lehetőségeit, és jelentős szerepet vállalt a hazai digitális ügyviteli rendszerek kialakításának előkészítésében.

A hazai szervezéstudomány fejlődésében kiemelkedő szerepe volt: a **Magyar Szervezéstudományi Iskola** egyik alapítójaként tartják számon. A BME-n meghonosította a korszerű szervezési és vezetési ismereteket, és fontos szerepet játszott a gazdasági mérnökképzés, valamint a termelési rendszerek oktatásának kialakításában.

Több mint **300 publikáció** – könyv, cikk, tanulmány – fűződik a nevéhez. Életművét több díjjal ismerték el, köztük a **Bartók Nagy András-életműdíjjal** (2005).

Máriás Antal – Rövid szakmai önéletrajz

Máriás Antal (1925 – 2001) magyar közgazdász, egyetemi tanár, a hazai vezetés- és szervezéstudomány, valamint gazdaságpolitikai és népgazdasági elemzések kiemelkedő alakja. Életművével jelentős mértékben hozzájárult az ipargazdaságtan, a gazdaságossági számítások és a vállalati szervezési-irányítási ismeretek hazai fejlődéséhez.

Tanulmányait a Magyar Közgazdaságtudományi Egyetemen végezte, ahol 1950-ben szerzett közgazdaságtudományi oklevelet. 1958-ban egyetemi doktori fokozatot, 1963-ban a közgazdaságtudományok kandidátusa címet nyerte el.

Egyetemi pályája 1951-ben indult a Budapesti Műszaki Egyetem ipargazdasági oktatási területein. Később a Népgazdaság Tervezése Tanszék és a Gazdaságpolitikai Kutatócsoport vezetőjeként, majd az Ipari Üzemszervezési, illetve a Vezetési és Szervezési Tanszék vezetőjeként tevékenykedett. 1977-től egyetemi tanár, 1995-től professor emeritus volt.

Kutatásai a gazdaságossági számítások, a népgazdasági elemzések, a vállalati szervezés és irányítás módszertanának fejlesztésére irányultak. Számos tanulmánya jelent meg a *Közgazdasági Szemlében*, köztük a gazdaságossági számításokról írt, széles szakmai visszhangot kiváltó írásai.

Munkásságát több rangos kitüntetéssel ismerték el, például a Munka Érdemrend ezüst fokozatával (1981), a Pro Scientia h. c. (1991) díjjal, a Köztársasági Érdemrend kiskeresztjével (1996) és a Pázmány Péter-díjjal (1997). Nevét az OTDT 2001-ben alapított Máriás Antal Emlékérem is őrzi, amelyet két évente adományoznak kiemelkedő oktatói és tudományos munkásság elismeréseként.

Marosi Miklós – Rövid szakmai önéletrajz

Marosi Miklós (1922. június 28., Fehérvárcsurgó – 2010. április 2., Budapest) közgazdász, egyetemi tanár, a közgazdaság-tudományok kandidátusa (1971) és doktora (1980). A magyar ipargazdasági és üzemszervezési gondolkodás egyik meghatározó alakja volt, aki tudományos és szakmapolitikai területen is jelentős hatást gyakorolt.

Tanulmányait a budapesti József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Közgazdaságtudományi Karán végezte, ahol 1944-ben közgazdász oklevelet, majd 1949-ben doktori címet szerzett. Pályája elején különböző ipari és kereskedelmi vállalatoknál dolgozott könyvelőként és csoportvezetőként, többek között a Salgótarjáni Üveggyárban és a Magyar Állami Szénbányák Rt.-nél.

1955-től meghatározó szerepet töltött be a Kohó- és Gépipari Minisztérium Ipargazdasági, Szervezési és Számítástechnikai Intézetében (KGM ISSZI), ahol üzemszervezési és iparirányítási csoport- majd osztályvezetőként dolgozott. Jelentős közreműködője volt több minisztériumi és akadémiai iparszervezési, irányítási és vezetési irányelv kidolgozásának.

1968-tól a Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem (később Budapesti Közgazdaságtudományi Egyetem) Ipari Üzemszervezési Tanszékének oktatója lett: 1968–1980 között egyetemi docens, 1980–1992 között egyetemi tanár. Ezzel párhuzamosan 1963–1968 között a Budapesti Felsőfokú Gépipari Technikum Üzemszervezési és Számítástechnikai Tanszékét is vezette.

Kutatási területei közé tartozott a szervezéshatékonyság, az ipari üzemek irányítási és szervezési kérdései, valamint a szocialista vállalatok ösztönzési rendszere. Pályája második felében a távolkeleti vállalati menedzsment iránt fordult érdeklődése (Japán, Kína, Korea), és Magyarországon elsőként mutatta be e régió gazdasági fejlődésének vállalatirányítási összefüggéseit.

Tudományos munkássága mellett jelentős szerepet vállalt az iparszervezési és irányítási szakpolitika formálásában. Munkáját Munka Érdemrend (bronz) kitüntetéssel ismerték el.

Román Zoltán – Rövid szakmai önéletrajz

Román Zoltán (1924. március 5., Budapest – 2016. június 20.) magyar közgazdász, a hazai ipar- és vállalatgazdaságtan egyik meghatározó alakja. Több évtizedes kutatói munkássága során úttörő szerepet játszott az iparági és vállalati termelékenység vizsgálatában, az iparpolitika elemzésében, valamint a kis- és középvállalkozások működésének kutatásában. Mérnöki háttérrel indult pályája később a Központi Statisztikai Hivatalban formálta adatvezérelt szemléletét.

A tudományos közéletben aktív szervezőként és iskolateremtő kutatóként tartják számon: munkásságának elismeréseként 2014-ben a Magyar Tudományos Akadémián tudományos üléssel köszöntötték 90. születésnapja alkalmából. Tanítványai között számos későbbi vezető kutató, akadémiai doktor és oktató található.

Publikációi a vállalkozáskutatás, a kisvállalati politika, a nemzetközi összehasonlító iparág-elemzések és a magyar gazdaság működésének több aspektusát ölelik fel. Jelentős munkái a *Vezetéstudomány* és más gazdaságtudományi kiadványok hasábjain jelentek meg.

2016-ban, 93 éves korában hunyt el.

Susánszky János – Rövid szakmai önéletrajz

Susánszky János (1923. július 25., Békéscsaba – 1999. március 19., Budapest) jogász, közgazdász, üzemszervező, egyetemi tanár, a Magyar Tudományos Akadémia doktora, a hazai vezetés- és szervezéstudomány, valamint ipargazdaságtan egyik meghatározó alakja.

Tanulmányait Békéscsabán kezdte, majd 1946-ban a **Pázmány Péter Tudományegyetemen államtudományi doktori**, 1950-ben az **ELTE-n jogtudományi doktori** címet szerzett. 1974-ben a **Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetemen** avatták közgazdaságtudományi doktorrá; később, 1986-ban a közgazdaságtudomány doktora lett.

Munkássága az 1950-es évektől a **termelésirányítás**, az üzemszervezés, valamint a **mozdulatracionalizálás** témakörei köré épült. 1958-ban jelent meg nagy hatású műve, *Az üzemszervezés alapjai*, amely máig oktatott alapl mű. A ciklogram technika továbbfejlesztésével saját mozdulelemzési rendszert dolgozott ki.

Oktatói pályafutása szorosan kötődött a **Miskolci Egyetemhez**: 1959-től tanszékvezető egyetemi docensként, majd 1974-től tanszékvezető egyetemi tanárként dolgozott, később a Közgazdaságtudományi Intézet igazgatója lett. Jelentős szerepe volt a hazai vezetés- és szervezéstudományi iskola kialakításában; tanítványai közül több későbbi professzor, tanszékvezető, dékán került ki.

Munkásságát számos kitüntetéssel ismerték el, köztük az **Ipargazdasági díj**, a **Munka Érdemrend ezüst fokozata**, a **Karel Adamiecki-díj**, valamint több hazai és nemzetközi szakmai elismerés.

1999-es haláláig meghatározó szereplője volt a magyar vezetéstudományi kutatásoknak, életműve pedig ma is aktívan formálja a hazai szervezési és irányítási szemléletet

Tomcsányi Pál – Rövid szakmai önéletrajz

Tomcsányi Pál (1924. február 27., Budapest – 2018. február 22., Budapest) Széchenyi-díjas agrármérnök, marketingszakember, egyetemi tanár, a Magyar Tudományos Akadémia rendes tagja, az agrármarketing és a kertészeti szabványosítás hazai úttörője.

Középiskolai tanulmányait a budapesti Evangélikus Gimnáziumban végezte, majd a **József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Mezőgazdaság-tudományi Osztályán** szerzett mezőgazdasági mérnöki és doktori oklevelet (1946), később gazdasági szaktanári képesítést (1948). Egyetemi éveit alatt a Növényteni Intézet gyakornoka volt.

Pályáját a Közellátási Minisztérium és a Földművelésügyi Minisztérium munkatársaként kezdte, majd az **Országos Tervhivatal** mezőgazdasági szakértőjeként dolgozott. 1954-től az országos növényfajta-kísérleti és -minősítési rendszer különböző szakintézeteiben tevékenykedett: kutatómérnök, majd tudományos osztályvezető, később főosztályvezető volt. 1983–1986 között az **Országos Mezőgazdasági Minősítési Intézet** kertészeti és erdészeti igazgatójaként irányította a hazai fajtakísérleteket.

Kutatásai középpontjában a **gyümölcs-, szőlő-, dísznövény- és erdészeti fajtakutatás**, a fajtaminősítés, valamint ezek ökonómiai és értékelési módszertana állt. Jelentős eredményeket ért el a fajtafenntartó nemesítés, a preferenciaértékelés és a fajtaminősítés módszereinek kidolgozásában.

Tomcsányi Pál úttörő szerepet játszott a **magyar agrármarketing** megalapozásában: ő dolgozta ki a felsőoktatási agrármarketing-képzés koncepcióját, elindította a szakmérnöki és PhD-képzést, továbbá alapító és hosszú időn át vezető szereplője volt a hazai marketingtudomány intézményeinek - az MTA Marketingtudományi Bizottságának 1983–2005 között elnöke.

Tudományos életműve 279 publikációt foglal magába (2009-es adat), köztük meghatározó szak- és tankönyveket az agrármarketingről és a piaci folyamatok elemzéséről. Kutatói és oktatói tevékenysége évtizedeken át formálta a hazai agrár- és gazdaságtudományt.

Életművét számos kitüntetéssel ismerték el: köztük a **Széchenyi-díjjal (1995)**, a **Magyar Érdemrend középkeresztjével a csillaggal (2014)**, valamint több intézmény díszdoktori címével.